

Недоступен ни однин перевод.

Дар ҳаёт воқеахое ба амал меоянд ки одамро ба хайрат мегузоранд. Меҳостем доир ба такдири як кӯдаки бегуноҳ, ки бо бефаросатии падару модар имрӯз саргардон аст ба хонанадагон пешниҳод намоем. Аз ин гумроҳии волидайнаш ҷафои бекасии дар айнаи хурдсолӣ ба сараш омада, вале ӯ кӯдак аст. Барои ӯ ин вазъияти бад нофаҳмост, вале дар айнаи камолоташ аз ин ҳама воқеаҳо боҳабар хоҳад шуд ва нафрат ба волидаини бемаъсулияти ҳеш хоҳад дошт.

Кӯдаке, ки тақрибан чор сола мебошад, дар Федератсияи Русия ба дунё омадааст. Ӯ модари худро қариб, ки надидааст, зеро хангоми панҷмоҳа буданаш модараш ӯро тарк намудааст. Падараш бошад ду сол боз бедарак гоиб буда, вале бино ба иттилои сарҷашмаҳои дақиқ ба фиреби аҳли ифротгаро афтида дар ҷангҳои Сурияву Ироқ ширкат дорад. Зиндааст ё мурда ғалат Худро медонаду ҳалос. Қариб ду сол кӯдак дар дасти бибиаш буд, вале бибиаш низ бинобар рафтани ба кишварҳои Сурияву Ироқ шояд аз ҷафои писараш бошад ба ҷавобагарӣ қашида шуда, айнаи замон дар ҳабсхона қарор дорад. Кӯдак, ки тақрибан чорсола мебошад, дар дасти яке аз ҳешовандони дури падараш қарор дорад. Ба гуфти ҳешовандони ӯ шароити нигоҳубини кӯдакро онҳо надоранд. Аз ин лиҳоз онҳо хостанд кӯдакро ба дигар ҳешованди худ диҳанд. Вале танҳо як нафар ба кӯдак наздик аз тарафи падари кӯдак буд, ки ӯ ҳам дар Федератсияи Русия қарор дораду қай омаданиаш номаълум.

Хангоми ба ҷашмони кӯдак нигариштан инсон эҳсос мекунад, ки ӯ ягон ҷизро нафаҳмида истодааст, ӯ кист?, падар ва модараш дар кучост?, ӯ ҳамроҳи кист?, барои ҷӣ ӯро ба инҷо оварданд? Ғалат ҷеҳрааш ғамгин буд. Ӯ аз ягон ҷиз метарсид. Бо як нигоҳ фаҳмидан мумкин буд, ки ба кӯдак меҳри падар ва модар нарасидаасту намерасад. Ӯ гӯё интизор ва ташнаи навозиши наздикони худ буд. Вале кучо навозиш. Ӯ то ин дам аз наздикони худ танҳо сарсониву саргардонӣ, мӯҳтоҷи дасти бегонагонро ғирифтаасту ҳалос.

Наход, ки падар фарзанди хурдсолашро бачои он, ки ӯро дар ин солаш ба монанди дигар кӯдакон навозиш кунад, меҳри падарӣ диҳад, ӯро ба сайругашт барад, ӯро хандонад ба ҷунин аҳвол гузошта, худ ба ҷангҳои беғоида, барои ҳалқу ватан ва динӣ мо бегона рафтааст. Агар то охири умр дар ин ҷангҳо, ки гӯё ба гуфти ҳуди онҳо “мусулмони ҳақиқӣ” мебошанд ҷанг кунанд ҳам, ӯ ғитнагар, гумроҳ, бедин ва бе миллату мазаҳб

махсуб меёбад. Мо медонем, ки мувофики дини бузурги Ислом касе, ки падар ва модари худро меранҷонад, сабаби рехтани ашки чашмони онҳо мегардад, фарзандони хурдсоли худро ба ғарибӣ гузошта бе касу танҳо мегузорад ҳаргиз ӯ ҳатто мусалмон балки инсон нест.

Айни замон бошад, кӯдак дар зери парастории яке аз ҳешовандони дури худ қарор дорад. Тасаввур кунед, ки баъди калон шудану соҳиби акли комил ғардидан кӯдак аз падару модараш барои ин кирдорҳо ё ҳатогихояшон чи қадар нафрат мекунад.

Ин танҳо як кӯдаке буд, ки наздиконаш ба ҷангҳои Сурияву Ироқ шомил гаштаанду ӯ сарсону сарғардон шудааст. Худ тасаввур кунед, ки танҳо дар кишвари мо бар асари шомилшавии падар ё модар ҷандин нафар кӯдакон бепарастор мондаанду қисме аз онҳо дар дасти ҳешу табор ва қисме дар муассисаҳои давлатии ба ҷунин кӯдакон нигаронидашуда қарор доранд. Ва шояд онҳо ҳар рӯз интизори омадани падар ва модари худ бошанд.

Бояд кайд кард, ки давлату ҳукумати кишварамон тахти роҳбарии Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ҳамеша ғамхори кӯдакони ҷаҳон бепарастор буда, барои таъмини онҳо ҳамаи ҷорахоро андешидаанд. То ҳол ягон кӯдаки аз парастори худ маҳрумгашта ва аз оилаи ниёзманд дар кишварамон аз мадди назар дур нашгашта, ягон ид ё айёме нест, ки онҳо аёдат нагарданд. Ба онҳо хонаҳои махсус ташкил карда шудааст, ки тамоми шароитҳо муҳайё мебошад.

Лек, новобаста аз ин агар аз ҷиҳати моддӣ давлат онҳоро таъмин кунад ҳам, аз ҷиҳати маънавӣ кӣ онҳоро тарбия мекунад?, кӣ ба онҳо меҳру муҳаббатро меомӯзонад?, ҳиссиётҳои дӯст доштан, меҳрубон будан, меҳрубони қардан ва инсондӯстиро онҳо аз кӣ ёд мегиранд? Албатта ин вазифаи падару морадарон мебошад. Зеро меҳр ва ҳиссиёте, ки ба онҳо падар ва модар медиҳад онҳо аз ягон каси дигар ғирифта наметавонанд. Чи қадар, ки ба онҳо шахсони наздик ва бегона меҳрубонӣ нақунанд ҳам, ҷойи падар ва модари худро ғирифта наметавонанд. Пас биед волидайнӣ азиз, фарзандони худро аз меҳрубониҳои падариву модарӣ маҳрум нанамоем, зеро охи кӯдаки беғуноҳ аз ғиребони мо хоҳад қашид ва умре дар сарсониву зиллат хоҳем буд...

Шаҳбоз Аҳмедов